

Arrest

nr. 268 371 van 15 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN BERGEN
Lange Leemstraat 55
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juli 2021 tot intrekking van het verblijfsrecht en supprimeren van de F-kaart.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de terechtzitting van 26 oktober 2021 waarbij de verdere behandeling van de zaak werd uitgesteld naar een latere datum.

Gelet op de beschikking van 15 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat F. VAN BERGEN en van advocaat O. SÖZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Marokkaanse nationaliteit.

Op 12 december 2019 trad zij in het huwelijk met de heer A.-O. A. M. S., van Belgische nationaliteit, geboren te Nineveh (Irak) op 5 mei 1973.

De verzoekende partij verkreeg een verblijfsrecht nadat haar op 18 juni 2020 een visum gezinshereniging werd toegekend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 december 2020 werd zij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 14 januari 2021 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen om het huwelijk te erkennen.

Op 9 februari 2021 werd door de gemachtigde een onderzoek overgemaakt aan de Stad Antwerpen. Dit onderzoek werd op 22 februari 2021 betekend aan de verzoekende partij.

Op 2 juli 2021 heeft de gemachtigde het verblijfsrecht van de verzoekende partij ingetrokken.

Dit is thans de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, wordt het verblijf ingetrokken van:

Naam: G.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: X

Geboorteplaats Casablanca, Anfa

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

Behoudens bijzondere bepalingen van de wet kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht nadat haar op 18.06.2020 een visum gezinshereniging werd toegekend in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 met haar vermeende echtgenoot A.-O. A. M. S. (RR: X), van Belgische nationaliteit In toepassing van artikel 52 van het KB is betrokkene in het bezit gesteld van een F-kaart op 14.12.2020. Uit nader onderzoek blijkt echter dat betrokkene niet kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie gelet op de weigering tot erkenning van het huwelijk.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Kenitra (Marokko) op 12.12.2019. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Na onderzoek van het dossier van betrokkene en haar vermeende echtgenote, besloot de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen op 14.01.2021 te weigeren om het huwelijk te erkennen. Gelet op voorgaande weigert ook de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk te erkennen van betrokkene en de referentiepersoon en dit op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht.

Uit het door de Stad Antwerpen gevoerde onderzoek blijkt dat minstens één der echtgenoten met het huwelijk niet tot doel had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Zulks blijkt onder meer uit een gebrekkige wederzijdse kennis over mekaars relatieverleden en familie, een snelle gang van zaken binnen het relatieverloop, de druk die zou zijn uitgevoerd op referentiepersoon, het feit dat hij omtrent betrokkene zijn eigen familie niet heeft ingelicht, de vele tegenstrijdigheden in de verklaringen van betrokkenen en het gebrek aan bewijzen m.b.t. het duurzaam karakter van de relatie

Uit het gevoerde onderzoek blijkt aldus dat het afsluiten van het huwelijk er nooit op gericht was om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met elkaar, maar dat het huwelijk er enkel op was gericht om verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Alhoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door de Stad Antwerpen gevoerde onderzoek het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus.

Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter van de Vreemdelingenwet. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

Het verblijfsrecht van betrokkene dient dan ook overeenkomstig artikel 74/20, §2 te worden ingetrokken.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. In dit verband werd op 09.02.2021 een onderzoek overgemaakt aan de Stad Antwerpen. Dit onderzoek werd aan betrokkene betekend op 22.02.2021 (cf. verzendbewijs aangetekend schrijven). Betrokkene heeft op heden nog steeds geen stukken overgemaakt. De administratie ziet zich dus genooddacht de humanitaire elementen te beoordelen in het licht van de in het administratief dossier aanwezige stukken.

Voor wat de aard en hechtheid van de gezinsband betreft kan vooreerst opgemerkt worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in dergelijke situaties tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat het afgesloten huwelijk niet werd erkend in België.

De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald. Betrokkene heeft thans geen minderjarige kinderen in het Rijk en voor zever bekend heeft zij ook geen andere familie in België. Haar gezinssituatie vormt aldus geen belemmering voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene verblijft sedert 12.09.2020 in het Rijk., wat een zéér korte periode is. Gezien zij nog geen twee jaar geleden is gehuwd in Marokko, gezien betrokkene en haar partner in het familiaal huis van betrokkene hebben verbleven tijdens de periode van het huwelijk en gezien het zeer korte tijdsverloop sinds haar aankomst in België.

Is het redelijk te stellen dat betrokkene nog nauwe banden heeft met haar familie in haar land van herkomst.

Gezien betrokkenen in Marokko zijn getrouwd, is het ook niet onwaarschijnlijk dat ze voldoende voeling heeft met de Marokkaanse cultuur en met de Marokkaanse maatschappij. Noch de duur van (zeer korte) verblijf, noch de familiale of sociale banden van betrokkene met haar land van herkomst vormen aldus een bezwaar tegen het nemen van deze beslissing.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het niet inhumain geacht het verblijfsrecht van betrokkene in te trekken. De F-kaart van betrokkene dient te worden gesupprimeerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in zes zeer kort samengevatte middelen de schending aan van artikel 74/20, § 2, van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, van de hoorplicht, en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij vat de zes middelen uit haar initieel verzoekschrift als volgt samen in haar synthesesamenvatting:

“1. - Samenvatting van het eerste middel, zijnde de schending van het artikel 74/20 § 2 Vreemdelingenwet, juncto het motiveringsbeginsel

Verzoekster heeft een verzoekschrift neergelegd bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen en de voormalige raadsman van verzoekster heeft dit wel degelijk zeer duidelijk gecommuniceerd aan de Vreemdelingendienst te Antwerpen, als aan de FOD (zie stukken 7 en 8).

De Dienst Vreemdelingenzaken doet niet de moeite om rekening te houden met de argumentatie zoals gecommuniceerd aan de FOD Vreemdelingenzaken en aan de Vreemdelingendienst te Antwerpen.

Het was een kleine moeite geweest om de aanvullende argumentatie en stukken, overgemaakt aan de Rechtbank van Eerste Aanleg, te analyseren en een definitieve beslissing pas te nemen na analyse van deze stukken. Nu kan er een situatie ontstaan waarin de Rechtbank van Eerste Aanleg het verzoek gegrond verklaart en waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken toch nog een negatieve beslissing neemt, hetgeen vrij Kafkaïens voorkomt.

Bijgevolg is de bestreden beslissing inhoudelijk niet deugdelijk gemotiveerd.

2. - Samenvatting van het tweede middel, zijnde de schending van het redelijkheidsbeginsel

Het is onbegrijpelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met de nieuwe stukken door de vorige raadsman van verzoekster nochtans overgemaakt aan zowel de Dienst Vreemdelingenzaken te Antwerpen als aan de FOD Vreemdelingenzaken.

Men kan zich tevergeefs afvragen hoe het Bestuur is gekomen tot het nemen van de omstreden beslissing, terwijl er essentiële informatie nog werd overgemaakt aan de bevoegde diensten, waarmee geheel geen rekening werd gehouden.

3. - Samenvatting van het derde middel, zijnde de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

De kennisgeving van de bestreden beslissing dateert van na het indienen van het verzoekschrift tot erkenning van een buitenlandse akte en na de kennisgeving van de inleiding van dit verzoekschrift tot erkenning van een buitenlandse akte aan zowel de FOD Vreemdelingenzaken als de Dienst Vreemdelingenzaken te Antwerpen (stukken 7 en 8).

Er werd geen rekening gehouden met de argumentatie en aanvullende stukken die werden neergelegd op de Familierechtbank, maar tevens werden gecommuniceerd in duplicaat aan de Dienst Vreemdelingenzaken (stukken 7 en 8).

Bijgevolg wordt er besloten op basis van een onvolledig dossier, hetgeen een inbreuk betekent op het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. - Synthese van het vierde middel, zijnde de schending van het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel

In deze zaak had verzoekster erop mogen vertrouwen dat de FOD Vreemdelingenzaken in alle redelijkheid de stukken, haar overgemaakt vóór betekening van de beslissing (stukken 6 en 7 reeds in het debat) mee in overweging zou worden genomen. De gedragslijnen aangenomen door de tegenpartij is dan ook volstrekt onverwachts.

5. - Synthese van het vijfde middel, zijnde schending van de hoorplicht

Verzoekster heeft via haar vorige raadsman (stukken 7 en 8) nog aan de Vreemdelingendienst van de Stad Antwerpen en aan de FOD Vreemdelingenbetwistingen aanvullende stukken overgemaakt, alsook duplicaat van het verzoekschrift zoals neergelegd ter griffie van de Rechtbank van Eerste Aanleg.

De betrokken dossierbeheerders hadden, teneinde een deugdelijk dossier te kunnen samenstellen, verzoekster dienen op te roepen voor een bijkomend interview. Verzoekster heeft niet de kans gekregen om deze informatie toe te lichten.

Verzoekster werd zelfs niet opgeroepen voor een aanvullend verhoor, zodat bijgevolg de hoorplicht geschonden werd.

6. - *Synthese van het zesde middel, zijnde de schending van het artikel 8 EVRM*

Door niet alle dossierstukken in overweging te nemen en te bestuderen die verzoekster nochtans tijdig heeft overgemaakt, komt op onredelijke wijze de geïnteresseerde in het gedrang. Er is bijgevolg geen deugdelijke belangenafweging geweest."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de verzoekende partij een synthesesamenvatting, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”

De Raad doet *in casu* dan ook enkel uitspraak op basis van de argumenten zoals samengevat in de synthesesamenvatting.

Samengevat beperkt het betoog van de verzoekende partij in haar zes middelen zich tot de kritiek dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de informatie die de verzoekende partij aan het bestuur overmaakte en die ook werd overgemaakt aan de rechtbank van eerste aanleg in het kader van het beroep van de verzoekende partij tegen de weigering van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand. De verzoekende partij stelt immers dat zij een verzoekschrift heeft neergelegd bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen en dat haar voormalige raadsman dit wel degelijk zeer duidelijk heeft gecommuniceerd aan de vreemdelingendienst te Antwerpen, net als aan de FOD (zie stukken 7 en 8). De dienst vreemdelingenzaken doet volgens de verzoekende partij niet de moeite om rekening te houden met de argumentatie zoals gecommuniceerd aan de dienst vreemdelingenzaken en aan de vreemdelingendienst te Antwerpen. Het was volgens de verzoekende partij een kleine moeite geweest om deze aanvullende argumentatie en stukken te analyseren en pas een definitieve beslissing te nemen na analyse van deze stukken. Nu kan er volgens de verzoekende partij een situatie ontstaan waarin de rechtbank van eerste aanleg het verzoek gegrond verklaart en waarbij de dienst vreemdelingenzaken toch nog een negatieve beslissing neemt, wat volgens de verzoekende partij vrij Kafkaïaans voorkomt. Bovendien werd op die manier essentiële informatie overgemaakt aan de bevoegde diensten, waarmee volgens de verzoekende partij geen rekening werd gehouden. De kennisgeving van de bestreden beslissing dateert volgens de verzoekende partij van na het indienen van het verzoekschrift tot erkenning van een buitenlandse akte en na de kennisgeving van de inleiding van dit verzoekschrift tot erkenning van een buitenlandse akte aan zowel de dienst vreemdelingenzaken als de dienst vreemdelingenzaken te Antwerpen (stukken 7 en 8). Bijgevolg wordt er volgens de verzoekende partij besloten op basis van een onvolledig dossier. De betrokken dossierbeheerders hadden, teneinde een deugdelijk dossier te kunnen samenstellen, haar volgens de verzoekende partij moeten oproepen voor een bijkomend interview. De verzoekende partij heeft volgens haar niet de kans gekregen om deze informatie toe te lichten. Door niet alle dossierstukken in overweging te nemen en te bestuderen die volgens de verzoekende partij nochtans tijdig werden overgemaakt, komt volgens haar op onredelijke wijze de gezinssituatie in het gedrang. Er is volgens de verzoekende partij geen deugdelijke belangenafweging geweest.

Artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

De determinerende motieven van de bestreden beslissing stellen dat *“Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot (echter) blijkt dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.”, dat “Na onderzoek van het dossier van betrokkene en haar vermeende echtgenote, de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen op 14 01.2021 besloot) te weigeren om het huwelijk te erkennen. Gelet op voorgaande weigert ook de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk te erkennen van betrokkene en de referentiepersoon en dit op basis van art. 27. art. 18 en art. 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht.”, en dat “minstens één der echtgenoten met het huwelijk niet tot doel had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen”.*

Indien de familierechtbank oordeelt dat de buitenlandse huwelijksakte erkend moet worden in België, dan spreekt men van een gerechtelijke erkenning van de buitenlandse authentieke akte. Aan een dergelijke gerechtelijke erkenning is, in tegenstelling tot de *de plano* erkenning door deze of gene bestuurlijke overheid, wel een gezag van gewijsde verbonden. Van zodra een gerechtelijke erkenning wordt uitgesproken, zijn dus alle overheden hierdoor gebonden.

Op 15 november 2021 deed de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank, uitspraak in de zaak die de verzoekende partijen instelden tegen de weigering van erkenning van hun huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand. De rechtbank oordeelde als volgt:

“De voorgebrachte gegevens volstaan naar het oordeel van de rechtbank niet om er met zekerheid te kunnen uit afleiden dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Er was aanvankelijk sprake van een zeer snelle gang van zaken en partijen hadden mekaar slechts zeer beperkt in levende lijve gezien voor het huwelijk. Dit is deels te verklaren door de cultureel religieuze achtergrond van partijen en wordt anderzijds toch gerelativeerd doordat partijen thans 2 jaar later nog steeds een koppel lijken te vormen. Uit de interviews blijkt dat zij elkaar toch relatief goed kennen en dat er in tussen een introductie was in beide families. De stukken tonen aan dat er zeer veel contacten waren tussen partijen in de periode dat verzoekster nog in Marokko woonde, dat ze samen dingen ondernemen (uitstapjes doen) en dat ze een fertiliteitsbehandeling volgden die tot een zwangerschap heeft geleid. Ook de samenwoningstcontrole was duidelijk positief. Rekening houdend met het geheel van de dossiergegevens, waaronder de door verzoekers voorgelegde stukken, staat niet met voldoende zekerheid vast dat verzoekers ten tijde van de huwelijksluiting louter verblijfsrechtelijke voordelen beoogden te bekomen voor verzoekster en geen duurzame levensgemeenschap voor ogen hadden. Bijgevolg acht de rechtbank het verzoek tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte gegrond. (...)”

De rechtbank zegt voor recht dat elke Belgische overheid het huwelijk van verzoekers afgesloten te Kenitra (Marokko) op 12 december 2019, dient te erkennen, inzonderheid de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Antwerpen.”

Hieruit blijkt dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 15 december 2020, dat de grond uitmaakt van het determinerend motief van de bestreden beslissing, uit het rechtsverkeer is verdwenen. De familierechtbank van Gent heeft het huwelijk van de verzoekende partij ondertussen immers erkend. De rechtbank oordeelde verder als volgt: *“(er) blijken geen éénduidige gegevens om te besluiten dat verzoekers hun huwelijks toestemming hebben geveinsd. Deze stukken tonen immers niet aan dat verzoekers bij hun huwelijksafsluiting niet de bedoeling hadden een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en inmiddels wonen zij samen in België sedert maart 2020.”*

Hieruit blijkt dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 14 januari 2021, die onder meer de grond uitmaakt van voornoemde determinerende motieven van de bestreden beslissing, uit het rechtsverkeer is verdwenen. De familierechtbank van Antwerpen heeft het huwelijk van de verzoekende partij ondertussen immers erkend.

De Raad herhaalt dat de uitspraak van de familierechtbank van Antwerpen van 15 november 2021, waarbij de buitenlandse huwelijksakte van de verzoekende partij wordt erkend in België, impliceert dat elke Belgische overheid, en dus ook de verwerende partij, gehouden is de verzoekende partij als gehuwd te beschouwen. De uitspraak van de familierechtbank heeft immers een gezag van gewijsde dat *erga omnes* geldt. De gerechtelijke beslissing tot erkenning heeft bovendien een declaratief karakter (Rb. Brussel 19 september 2011, Tijdschrift@ipr.be 2011, nr. 3, 44-46).

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de wettelijke en feitelijke grondslag waarop de bestreden beslissing op decisieve wijze steunt, met name de niet-erkenning van de buitenlandse huwelijksakte omwille van fraude overeenkomstig artikel 18 van het Wetboek van internationaal privaatrecht en het beëindigen van het verblijfsrecht omdat dit werd bekomen op grond van deze niet-erkende huwelijksakte en terwijl minstens één der echtgenoten met het huwelijk niet tot doel had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen, is komen te vervallen door de beschikking van de familierechter van 15 november 2021 waarbij de huwelijksakte van de verzoekende partij wordt erkend in België.

Aangezien het gezag van gewijsde van de uitspraak van de bevoegde familierechtbank de openbare orde raakt, gaat de Raad over tot de nietigverklaring van de met dit gezag van gewijsde strijdige beslissing.

Los daarvan heeft de verwerende partij niet met de nodige zorgvuldigheid gehandeld. Zoals de verzoekende partij heeft aangevoerd in haar middel, heeft zij het bestuur op de hoogte gebracht van de procedure die zij had ingeleid bij de familierechtbank en dit vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Ook al is deze procedure niet schorsend en is er geen enkele wettelijke bepaling of beginsel dat vereist dat de verzoekende partij op het grondgebied gedoogd zou moeten worden in afwachting van de uitspraak van de familierechtbank, nam de gemachtigde door het nemen van de bestreden beslissing wel het risico dat indien de burgerlijke rechter vervolgens oordeelt dat het geen schijnhuwelijk betreft en dat het huwelijk erkent dient te worden, zoals *in casu*, dit een declaratief karakter heeft en de Raad het gezag van gewijsde van vonnis van de familierechter moet respecteren.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden aangenomen.

De aangevoerde middelen zijn in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juli 2021 tot intrekking van het verblijfsrecht en supprimeren van de F-kaart, wordt vernietigd.

.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU